

Мазалова Айше Османівна,
*аспірантка кафедри господарського права,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, Україна, м. Харків
e-mail: aishemazalova@gmail.com
ORCID 0000-0002-7202-2722*

doi: 10.21564/2414–990x.143.142507
УДК 346.2(477):331.107.5

ПУБЛІЧНО–ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО: МІСЦЕ В СИСТЕМІ ВЗАЄМИН ДЕРЖАВИ ТА БІЗНЕСУ

Статтю присвячено з'ясуванню сутності та функціонального навантаження правових форм публічно-приватного партнерства в умовах сучасної ринкової економіки. Окреслено дефекти правового забезпечення відносин публічно-приватного партнерства, розроблено деякі пропозиції щодо їх усунення. Проаналізовано реальний стан правового регулювання публічно-приватного партнерства, розглянуто його недоліки та шляхи їх усунення.

Ключові слова: публічно-приватне партнерство; правові форми публічно-приватного партнерства; кваліфікаційні ознаки публічно-приватного партнерства; договори публічно-приватного партнерства.

Мазалова А. О., аспірантка кафедри хозяйственного права, Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина, г. Харьков.
e-mail : aishemazalova@gmail.com ; ORCID 0000-0002-7202-2722

Публично-частное партнерство: место в системе отношений государства и бизнеса

Статья посвящена выяснению сущности и функциональной нагрузки правовых форм публично-частного партнерства в условиях современной рыночной экономики. Обнаружены дефекты правового обеспечения отношений публично-частного партнерства и предложены отдельные предложения по их устранению. Проанализировано реальное состояние правового регулирования публично-частного партнерства, определены недостатки и пути их устранения.

Ключевые слова: публично-частное партнерство; правовые формы публично-частного партнерства; квалификационные признаки публично-частного партнерства; договоры публично-частного партнерства.

Постановка проблеми. Часткові поліпшення систематики функціонування правового господарського порядку в цілому є а ргіогі обмежено ефективними, хоча саме суди держава традиційно спрямовує власні реформаторські намагання. Об'єктом спрямованого втручання з боку держави має стати вся економічна система суспільства, включаючи умови відтворення всіх її базових

чинників, особливо на її перехідному пострадянському етапі, що досі не завершився і водночас вимагає здійснення вже нових трансформацій, викликаних глобалізацією, інформаційно комунікативною властивістю сучасних економічних процесів, технологічними імперативами конкурентної боротьби на глобальних ринках [1, с. 12].

Численні економічні кризи довели необхідність державного впливу на економічні процеси (впливу публічних інтересів, у тому числі шляхом здійснення державного регулювання), зумовили співпрацю держави та органів місцевого самоврядування з приватним сектором. Однією із форм такої співпраці є механізм публічно-приватного партнерства (далі – ППП). За останні 10 років Україна зробила значний крок уперед у напрямку створення господарсько-правового механізму взаємодії влади та бізнесу, і тема публічно-приватного партнерства в цьому контексті набуває все більшої актуальності.

Аналіз останніх публікацій. Проблемам публічно-приватного партнерства тією чи іншою мірою приділяли увагу вчені-юристи, а саме Д. В. Задихайло (D. V. Zadykhailo), О. М. Вінник (O. M. Vinnyk), І. В. Запатріна (I. V. Zapatrina), В. А. Устименко (V. A. Ustyumenko), Р. А. Джабраїлов (R. A. Dzhabrailov) та інші, проте ціла низка питань щодо зазначеної проблеми все ще потребує вивчення.

Метою статті є з'ясування сутності та функціонального навантаження правових форм державно-приватного партнерства в умовах сучасної ринкової економіки з метою визначення проблем цього забезпечення та шляхів його удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Економіка ринкового типу є базовою моделлю економічної координації, економічної організації суспільства, в якій повинні поєднуватися механізм із соціальним спрямуванням, спроможний забезпечити гармонізацію приватних та публічних інтересів (в економічному сенсі – ринкового саморегулювання та державного регулювання). Відповідно – гармонізацію змісту, форм та механізмів приватноправового та публічно-правового регулювання. Такі цілі і інтереси інтегруються в єдиному правовому полі, через категорію «правовий господарський порядок». Це відображено і у Господарському кодексі України, де відповідно до ст. 5 правовий господарський порядок формується на основі оптимального поєднання ринкового саморегулювання економічних відносин суб'єктів господарювання та державного регулювання макроекономічних процесів [2, с. 112].

Таким чином, першим елементом ефективного механізму функціонування сучасної ринкової економіки виступає активне державне регулювання. Воно повинно мати постійний характер з метою максимально можливого запобігання негативних явищ в економіці. Існує ціла низка проблем, яку неможливо вирішити лише за допомогою ринку, і тому частину функцій бере на себе держава. До універсальних функцій держави, як справедливо зазначає Д. Д. Задихайло, можна віднести: забезпечення національної безпеки; підтримання і забезпечення суспільного розвитку; підтримання і забезпечення правового суспільного порядку; забезпечення протидії кризам та дисфункціям функціонування

суспільної системи; підтримка реальності державного суверенітету, відтворення його властивостей [3, с. 52].

Проте самостійно державне регулювання не спроможне бути універсальним інструментом для усієї палітри відносин держави та бізнесу.

Тому другим елементом виступає приватний бізнес, який набуває статусу рівноправного партнера держави у виконанні стратегічних завдань соціально-економічного розвитку країни. Від того, наскільки активну діяльність ведуть підприємці, залежить економічна діяльність і розвиток самої держави, адже підприємництво – головна рушійна сила економіки, без розвитку якої неможливий розвиток суспільства в цілому та функціонування економіки ринкового типу зокрема. В основі підприємництва лежить приватна мотивація, яка ґрунтується на приватних особистих інтересах. Однак, знову ж таки, лише за рахунок приватної мотивації сучасна ринкова економіка функціонувати не може. Тому необхідно враховувати взаємодію зазначених елементів для досягнення поставлених цілей.

На кожному етапі розвитку суспільства виникає потреба у встановленні власної формули комбінування названих інтересів з метою гармонійного та ефективного розвитку національної економіки. Поєднання приватних і публічних інтересів в єдиному господарсько-правовому механізмі економічних відносин здійснюється в різних правових формах, але найбільш безпосередньою формою такого поєднання є механізм публічно-приватного партнерства.

Публічно-приватне партнерство – це особлива форма співпраці носіїв публічних інтересів з приватним бізнесом, якій притаманна низка специфічних ознак, що дозволяють виділити серед усіх можливих форм співпраці саме ППП [4, с. 6].

Тож публічно-приватне партнерство ґрунтується на: 1) приватноправових засадах, серед яких можна зазначити договір, юридичну рівність учасників договору, свободу договору тощо; 2) публічно-правових засадах, а саме участь суб'єкта публічного права, який може виступати одночасно:

- як суб'єкт організаційно-господарських повноважень, де має місце владний аспект, звідки впливає надання пільг, компенсація відсотків за кредитами, державна допомога;

- як суб'єкт, що може виступати учасником приватноправових (комерційних) відносин (передача майна в оренду, концесія тощо).

Як бачимо, природа публічно-приватного партнерства має змішаний характер, але утворює сталий тип відносин (суспільно-економічні) в сфері господарювання з метою взаємодії в процесі досягнення і публічних, і приватних інтересів.

Таким чином, у процесі реалізації публічно-приватного партнерства користь отримує і публічний, і приватний партнер. Для держави/територіальної громади це задоволення певної категорії публічних інтересів. Головною ж метою приватного партнера є оновлення основних фондів, запровадження нових технологій, отримання вигідного активу на тривалу перспективу тощо. Але поряд з цим держава створює стимули для участі приватного партнера. Зокрема, Закон України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» передбачає такі форми

державної допомоги: надання субсидій та грантів; надання дотацій; надання податкових пільг, відстрочення або розстрочення сплати податків, зборів чи інших обов'язкових платежів; списання боргів, включно із заборгованістю за надані державні послуги, списання штрафних санкцій, компенсація збитків суб'єктам господарювання; надання гарантій, кредитів на пільгових умовах, обслуговування кредитів за пільговими тарифами тощо [5].

Відмінною рисою публічно-приватного партнерства є і те, що воно виступає формою індивідуалізації спеціального режиму господарювання під реалізацію конкретного інвестиційного проекту, якому властиве унікальне публічне значення.

Таким чином, публічно-приватне партнерство виступає таким альянсом між державою і бізнесом, яке має на меті реалізацію національних і міжнародних, масштабних і локальних, але завжди суспільно значущих проектів у широкому спектрі сфер діяльності – від створення і розвитку інфраструктури до розробки та адаптації нових перспективних технологій. Зокрема це можуть бути:

1. Будівництво та експлуатація об'єктів інфраструктури.
2. Інноваційне виробництво.
3. Технопарки, індустріальні парки тощо.
4. Розробка та виробництво ОПК.
5. Екологічні проекти.
6. Розробка ресурсів тощо.

Вітчизняне законодавство містить широкий перелік сфер застосування ППП. Водночас світовий досвід показує, що, як правило, держава визначає обмежену кількість сфер та форм реалізації ППП, що дозволяє ефективно використати державні ресурси і спрямувати їх на вирішення найбільш гострих проблем. Так, Велика Британія зосередила проекти ППП на об'єктах інфраструктури, оборонні об'єкти і автомобільні дороги. Канада значну кількість проектів ППП виконує в таких сферах, як енергетика, транспорт, захист навколишнього середовища, водні ресурси, водопостачання та водовідведення, рекреаційні об'єкти, інформаційні технології, охорона здоров'я, освіта. Греція переважно виконує проекти ППП в транспортній галузі, зокрема щодо автомобільних доріг та аеропортів; Ірландія визначила такі об'єкти ППП, як автомобільні дороги та міські транспортні системи. Австралія пріоритетними напрямками для ППП визначила транспорт і системи життєзабезпечення міст. Нідерланди застосовують механізм ППП у громадському житловому секторі та системах життєзабезпечення міст. Іспанія реалізує проекти ППП у галузі платних автомобільних доріг і також системах життєзабезпечення міст. США переважно виконують проекти ППП, які об'єднують природоохоронну діяльність, життєзабезпечення сільських населених пунктів. Застосування механізму ППП у сферах освіти та охорони здоров'я знайшло розвиток насамперед у Великій Британії. Окрім цього, існує значний досвід реалізації проектів ППП у сферах водопостачання та водовідведення, управління твердими побутовими відходами, екотуризму та рекреаційній галузі [6].

Необхідним вбачається з'ясування умов, за яких саме співробітництво держави і бізнесу набуває статусу саме публічно-приватного партнерства, а не є звичайними договірними відносинами, наприклад, оренди державного майна, концесії тощо. У цьому сенсі особливо важливого значення набуває питання визначення додаткових ознак ППП, що відокремлюють зазначені відносини від усього масиву договірних відносин, зокрема між державою та суб'єктами господарювання. На мою думку, такими ознаками є наступне:

1) визначений актуальний публічний інтерес у реалізації проекту загальнодержавного або регіонального значення;

2) проблематичність реалізації проекту силами держави або територіальної громади з огляду на обсяги фінансування, терміни, необхідність залучення спеціальних виробничих активів тощо;

3) проблематичність реалізації проекту силами приватного інвестора (інвесторів) у форматі загальних правових режимів господарювання через необхідність значного обсягу інвестицій, високий ступінь ризиковості відповідної інвестиційної або підприємницької діяльності, довготривалість повернення інвестованих капіталів тощо;

4) необхідність застосування засобів державної допомоги з боку публічного партнера та встановлення юридичної відповідальності за зловживання останнім такою допомогою;

5) необхідність встановлення особливого дозвольного порядку легітимації відносин ППП з тим, щоб запобігти майже неминучим корупційним проявам при застосуванні зазначеної правової форми;

6) визначення типових договірних форм, в яких реалізовується ППП, а у разі його реалізації на корпоративних засадах – умов та організаційно-правових форм створення та функціонування відповідних підприємств корпоративного типу.

Публічно-приватне партнерство здійснюється у різних формах, зокрема:

1. Договірна. Така форма відіграє значну роль при встановленні відносин публічно-приватного партнерства. У деяких країнах поняття ППП ототожнюється виключно з концесією, тоді як в інших – передбачає будь-яку форму аутсорсингу та спільних підприємств, що створюються державним і приватним секторами [7]. На практиці все частіше застосовується вужчий підхід до розуміння ППП, коли воно розглядається як рівноправне взаємовигідне співробітництво між державою і приватним бізнесом у процесі облаштування інфраструктури й надання публічних послуг за умови розподілу ризиків та відповідальності. В українському законодавстві навпаки закладено широкий підхід до розуміння ППП, оскільки ст. 5 Закону України «Про державно-приватне партнерство» закріплює відкритий перелік договорів, які можуть укладатися в рамках ППП, лише за винятком угоди про розподіл продукції [8]. Звідси виникає питання про природу договору про ППП. Якщо розглядати договір про публічно-приватне партнерство як самостійний тип договору, то види будуть класифікуватися залежно від договору, на основі якого він побудований – про концесію, про спільну діяльність, управління майном тощо.

Водночас вітчизняний законодавець проігнорував положення про ґрунтовні вимоги до угоди ППП щодо змісту та форми, обмежившись загальними фразами про укладення таких договорів відповідно до вимог, встановлених законами України (загальним – про ППП та спеціальними – про концесії, державні закупівлі та ін.) [9, с. 90]. Цілком очевидно, що окрім загального Закону України «Про державно-приватне партнерство» необхідна і ціла низка підпорядкованих йому галузевих законів, які б регулювали кожен окремих вид договору, укладений у сфері ППП.

Деякі питання процедурного характеру щодо укладення договору в сфері ППП, які не знайшли свого відображення на законодавчому рівні, закріплені у підзаконних актах, наприклад: постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства» [10], та «Про затвердження Методики виявлення ризиків, пов'язаних з державно-приватним партнерством, їх оцінки та визначення форми управління ними» [11] тощо. Однак зі змісту ст. 5 Закону України «Про державно-приватне партнерство» випливає, що відносини, пов'язані з ініціюванням державно-приватного партнерства, вибором приватного партнера, підготовкою до укладення, визначенням змісту договору, укладенням та виконанням договорів, укладених у рамках здійснення державно-приватного партнерства, регулюються виключно законами.

2. Корпоративна. Така форма реалізації ППП передбачає створення господарської організації на змішаній власності та спільній участі партнерів.

Таким чином, за участю публічного та приватного партнерів створюється спільне товариство шляхом об'єднання їх досвіду, ресурсів, розподілу ризиків з метою реалізації конкретних проектів. Однак чинний закон про ППП ігнорує дану форму партнерства, хоча передумови для такої співпраці існують. У цьому контексті варто навести приклади таких законодавчих актів, зокрема: Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні», відповідно до якого органи місцевого самоврядування мають право створювати не лише комунальні підприємства, а й господарські товариства [12]; Декрет Кабінету Міністрів України «Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств», де відповідно до п. 1 державні підприємства не можуть бути засновниками підприємств будь-яких організаційних форм та видів, господарських товариств, кооперативів. У цій же частині зазначені винятки з цього положення, зокрема – будівельні організації, суб'єкти літакобудування, а також підприємства будівельної індустрії та будівельних матеріалів [13]. Таким чином, законодавець зробив певний крок для створення умов здійснення ППП, однак для досягнення більшої ефективності необхідно і надалі розкривати статус ППП.

3. Окремої уваги заслуговують проекти ППП, які набувають міжнародного характеру шляхом залучення іноземного партнера. Вони можуть реалізуватись як у договірній, так і корпоративній формі. Статтею 19 Закону України «Про

державно-приватне партнерство» прямо передбачена можливість участі іноземного приватного партнера. Однак прогалини українського законодавства у сфері ППП, як-от: відсутність єдиної уніфікованої процедури визначення та оголошення приватного партнера для всіх проектів ППП, регулювання процедурних питань підзаконними актами, які не мають обов'язкового характеру тощо, – все це може стати лише додатковою перешкодою для іноземного інвестора, оскільки він не може врахувати стандартні умови співпраці.

Вочевидь, кожна з наведених форм ППП має свої переваги і недоліки, тому проект публічно-приватного партнерства повинен будуватись на основі узгодження з пріоритетними потребами відповідного сектору та цілями такого проекту.

Нині Україна лише стоїть на шляху до досягнення чималої кількості успішних реалізованих проектів публічно-приватного партнерства. І це не дивно, оскільки для нашої країни ППП є доволі новим правовим явищем. Перший крок до визначення правових основ публічно-приватного партнерства було зроблено у 2007 р. – розроблений проект Закону України «Про державно-приватне партнерство», який, однак, так і не був прийнятий. У 2009 р. Верховна Рада прийняла Закон України «Про загальні засади розвитку державно-приватного партнерства», який у цьому ж році був скасований. І лише у 2010 р. набув чинності Закон України «Про державно-приватне партнерство» [8], але врегулювати все різноманіття відносин ППП він виявився неспроможним. У подальшому це викликало необхідність прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення регуляторних бар'єрів для розвитку державно-приватного партнерства та стимулювання інвестицій в Україні» у 2015 р. [14], у якому закріплено низку позитивних змін до зазначеного вище Закону, зокрема, щодо сфер діяльності, вимог до угоди про ППП, повноважень органів, переліку договорів тощо, однак усунути весь обсяг проблем правового регулювання даним актом не вдалося.

Окрім законів, деякі питання розвитку ППП врегульовані розпорядженнями та постановами Кабінету Міністрів України, наказами та положеннями центральних органів виконавчої влади, рішеннями місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. У цілому лише на загальнодержавному рівні налічується кілька десятків нормативних актів, що безпосередньо регулюють питання ППП. Багатоманітність та неузгодженість усього нормативно-правового матеріалу стає перешкодою для ефективного функціонування механізму ППП.

Висновки. Таким чином, публічно-приватне партнерство – дієвий інструмент для вирішення важливих проблем збалансованого розвитку на державному, регіональному та місцевому рівнях. Однак його ефективному функціонуванню заважають наявні прогалини у чинному Законі України «Про державно-приватне партнерство», зокрема недосконалість концепції правового забезпечення, неврахування особливостей застосування такого партнерства в різних сегментах сфери господарювання, де для розвитку публічно-приватного партнерства необ-

хідно досягти значного ступеня деталізації законодавчого регулювання. Саме їх усунення особливо важливе, враховуючи, що стороною партнерства завжди має бути публічний партнер (державна або органи місцевого самоврядування), діяльність якого згідно з вимогами ч. 2 ст. 19 Конституції України має ґрунтуватись на чіткій законодавчій основі. З огляду на зазначене, необхідно:

Модернізувати з точки зору пристосування в кожній сфері, тому крім базового закону про ППП слід розробити інші підпорядковані йому галузеві закони, як-от: «Про особливості публічно-приватного партнерства в сфері реалізації інноваційних проектів», «Про особливості публічно-приватного партнерства в сфері реалізації інфраструктурних інвестиційних проектів», «Про особливості публічно-приватного партнерства в оборонно-промисловому комплексі» тощо. Адже для різних завдань повинні бути створені різні правові форми реалізації з огляду на різні форми поєднання публічних та приватних інтересів у кожному з вказаних випадків.

У цьому контексті також слід зазначити, що механізм та види надання державної допомоги, які нещодавно набули законодавчого закріплення [5], також потребують пристосування до змісту умов реалізації даних видів публічно-приватного партнерства.

Встановити кваліфікацію ППП як такого та кожної окремої галузі і його спеціальних різновидів, диференційованих відповідно до визначених сфер застосування, включаючи особливості зобов'язальних конструкцій та характеристики умов їх договірної форми.

Визначити пріоритетні сфери реалізації ППП, що дозволить ефективно використовувати державні ресурси і спрямувати їх на вирішення найбільш актуальних проблем. Насамперед це стосується розбудови інноваційної інфраструктури, діяльності підприємств з особливим публічним інтересом, що потребує визначення особливих комплексів договірних умов та застосованих видів державної допомоги.

Чітко визначити коло організаційно-господарських засобів впливу з боку публічного партнера та встановити механізми їх застосування, що відповідали би завданню ППП.

Кожній із цих вимог притаманні певні особливості, які потребують детального аналізу та подальшого вивчення, що і становитиме предмет подальших наукових досліджень.

Список літератури:

1. Задихайло Д. В. Відносини економічної влади в системі правового господарського порядку. *Економічна теорія та право. Серія : Право.* 2014. № 1 (26). С. 12–19.
2. Задихайло Д. В. Право на підприємницьку діяльність у системі відносин правового господарського порядку. *Вісник Академії правових наук України.* 2011. № 2 (65). С. 112–122.
3. Задихайло Д. Д. Кабінет Міністрів України як суб'єкт економічної системи: конституційно-правові засади : монографія. Харків : Юрайт. 2013. 192 с.
4. Вінник О. М. Корпоративна форма державно-приватного партнерства: проблеми правового забезпечення на тлі зарубіжного досвіду : монографія. Суми : МакДен, 2012. 204 с.
5. Про державну допомогу суб'єктам господарювання : Закон України від 01.07.2014 р. № 1555-VII. Дата оновлення: 02.08.2018. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1555-18>

6. Щодо розвитку державно-приватного партнерства як механізму активації інвестиційної діяльності в Україні. Аналітична записка / Національний інститут стратегічних досліджень при Президентові України. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/816/>.

7. European PPP Report 2009 / DLA Piper, European PPP Expertise Centre (2009). URL: <https://www.minfin.bg/upload/8976/European+PPP+Report+2009.pdf>.

8. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. Дата оновлення: 24.05.2016. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>

9. Вінник О. М. Договірні відносини державно-приватного партнерства: проблеми правового регулювання. *Вісник Вищої ради юстиції*. 2013. № 2 (14). С. 90–107.

10. Про затвердження Порядку надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства : Постанова Кабінету Міністрів України від 09.02.2011 р. № 81. Дата оновлення: 09.10.2015. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/81-2011-п>.

11. Про затвердження Методики виявлення ризиків, пов'язаних з державно-приватним партнерством, їх оцінки та визначення форми управління ними : Постанова Кабінету Міністрів України від 16.02.2011 р. № 232. Дата оновлення: 30.09.2015. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/81-2011-п>.

12. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. Дата оновлення: 10.06.2018. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.

13. Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств : Декрет Кабінету Міністрів України від 31.12.1992 р. № 24-92. Дата оновлення: 05.08.2016. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/24-92>.

14. Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення регуляторних бар'єрів для розвитку державно-приватного партнерства та стимулювання інвестицій в Україні : Закон України від 24.11.2015 р. № 817-VIII. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/817-19>.

References:

1. Zadykhailo, D.V. (2014). Vidnosyny ekonomichnoi vlady v systemi pravovoho hospodarskoho poriadku. *Ekonomichna teoriia ta pravo. Seriia: Pravo*, 1 (26), 12–19 [in Ukrainian].

2. Zadykhailo, D.V. (2011). Pravo na pidpriemnytsku diialnist u systemi vidnosyn pravovoho hospodarskoho poriadku. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*, 2 (65), 112–122 [in Ukrainian].

3. Zadykhailo, D.D. (2013). Kabinet Ministriv Ukrainy yak sub'iekt ekonomichnoi systemy: konstytutsiino-pravovi zasady. Kharkiv: Yurait [in Ukrainian].

4. Vinnyk, O.M. (2012). Korporatyvna forma derzhavno-pryvatnoho partnerstva: problemy pravovoho zabezpechennia na tli zarubizhnogo dosvidu. Sumy: MakDen [in Ukrainian].

5. Pro derzhavnu dopomohu sub'iektam hospodariuvannia: Zakon Ukrainy vid 01.07.2014 r. № 1555-VII. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1555-18>.

6. Shchodo rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva yak mekhanizmu aktyvatsii investytsiinoi diialnosti v Ukraini. Analitychna zapyska: Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen pry Prezydentovi Ukrainy. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/816/>.

7. European PPP Report 2009 / DLA Piper, European PPP Expertise Centre (2009). URL: <https://www.minfin.bg/upload/8976/European+PPP+Report+2009.pdf>.

8. Pro derzhavno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrainy vid 01.07.2010 r. № 2404-VI. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>.

9. Vinnyk, O.M. (2013). Dohovirni vidnosyny derzhavno-pryvatnoho partnerstva: problemy pravovoho rehuliuвання. *Visnyk Vyshchoi rady yustytysii*, 2 (14), 90–107 [in Ukrainian].

10. Pro zatverdzhennia Poriadku nadannia pryvatnym partnerom derzhavnomu partneru informatsii pro vykonannia dohovoru, ukladenoho v ramkakh derzhavno-pryvatnoho partnerstva: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 09.02.2011 r. № 81. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/81-2011-п>.

11. Pro zatverdzhennia Metodyky vyavleniia ryzykiv, poviazanykh z derzhavno-pryvatnym partnerstvom, yikh otsinky ta vyznachennia formy upravlinnia nymy: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 16.02.2011 r. № 232. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/81-2011-p>.

12. Pro mistseve samovriaduvannia v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 21.05.1997 r. № 280/97-VR. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.

13. Pro vporiadkuvannia diialnosti subiektiv pidpriemnytskoi diialnosti, stvorenykh za uchastiu derzhavnykh pidpriemstv: Dekret Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 31.12.1992 r. № 24-92. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/24-92>.

14. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakoniv Ukrainy shchodo usunennia rehuliatornykh bar'ieriv dlia rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva ta stymuliuvannia investytsii v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 24.11.2015 r. № 817-VIII. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/817-19>.

Mazalova A. O., Postgraduate Student of the Economic Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Ukraine, Kharkiv.
e-mail : aishemazalova@gmail.com ; ORCID 0000-0002-7202-2722

Public-private partnership: a role in the system of the intermediary of the state and business

The article is devoted to the clarification of the essence and functional load of the legal forms of public-private partnership in the conditions of modern market economy. The defects in the legal provision of public-private partnership relations were discovered and separate proposals for their elimination were given. The real state of legal regulation of public-private partnership, certain weaknesses and ways of their improvement were analyzed.

Numerous economic crises have proved the necessity for state influence on economic processes (influence of public interests, including state regulation), led to cooperation between the state and local governments with the private sector, one of the forms of such cooperation is the mechanism of public-private partnership. Over the past 10 years, Ukraine has made a significant step towards establishing economically legal mechanism for the interaction of power and business, as the result the theme of public-private partnership in this context is becoming increasingly relevant.

Public-private partnership is really an effective tool for solving important problems of balanced development at the state, regional and local levels. However, the obstacle to its effective functioning is the imperfection of legal regulation. The law that regulating the general provisions of the RFP, unfortunately, does not work, and will not work if no measures are taken to improve it.

Keywords: public-private partnership; legal forms of public-private partnership; qualification signs of public-private partnership; public-private partnership contracts.

Надійшла до редакції 18.09.2018 р.